

הליגה

צעקה היסטורית

ליד שער ארמון זעפראן של הליגה בקהיר, הצטופפו שוב עובדי אורח וסקר רנים, לחזות במכוניות הפאר, שנכנסו ויצאו במשך כל שעות היום. כבר שבועיים נמצא הארמון במצב הת- עוררות לפעילות קדחתנית. בחוגים הג- ביהים של החברה בקהיר התחלשו הגב- רות במסיבות קוקטייל - הסיון הת- חיל, מושב מליאת הליגה מתחיש. במשך כמה ימים התנהל הכל כמו מח- זה שחזרו עליו היטב, שוב ויכוחים סביב בעיית פלסטין: מצרים האשימה את היר- דן על סיונות בהתקרבות לישראל. והיר-

אזכנדר דותן, מדינאי חמש בחורות בשבי

דן השיבה בהאשמה נגד כל חברות הלי- גה, המרשות הגירת יהודיהן לישראל, ועי- כן מונעות את החזרת הפליטים הער- ביים. הדברים שנאמרו בכונה רצינית היו מעטים. היתה זו פגישה רעים, הש- מחים להודמנות נוסע אל בירת העולם הערבי.

הכוכב הש פץ. הועלתה בעית לוב. הנטיה הכללית הז לה לחמוך באסיה המ- כוננת, שהוקמה כבנגו, בפיקוח או"ם, בניגוד לדרישותיו של מוכר הליגה, עזאם באשא, הוואה באיורים אלסוסי, ראש ממשלת כובת השלטון הבריטי.

היתה זאת אחת האמנות שנתגלו במושב הליגה - נדמה כאילו כוכבו של עזאם החל שוקע. במקומו הבריק מוחמד סלה אל-דין, שר החוץ המצרי, שהשתדל לשוות ליכוד חיצוני לליגה, כתמיכה בעמ- דת מצריים בשיתוף עם אנגליה, על פיניו אזור סואץ.

עד אשר קם ד"ר נאום אל-קודסי, ראש ממשלת סוריה, רחב גרם, שהים עור, מרכיב המשפיקרן, חייכני, והטיל את הפ- צצה הראשונה, מאו הישיבות הסוערות על סיפוח פלסטין המזרחית לממלכת הירדן.

"הציונים יתפשטו!" המוני ער- בים יכולים להיות באשליה על תוצאות המלחמה (ראה להלן) אולם המיעוט בעל ההשפעה המכרעת, בעיני המרחב - ה- אינטליגנציה, הפקידות הגבוהה וחוגי השל- טון, יודעים בדיוק את מצבם. בהבינם, ש- הערבים ספגו מפלה צבאית ושמצבה ה- כלכלי של מדינת ישראל דחוק, הם מא- מינים שהיהודים יצאו להתקפה, כדי להת- פשט מעבר לגבולות ישראל הנוכחיים.

חוגים אלה מנסים להסיק לקח מבשלה- נות העבר, כדי למנוע חזרה על המפלה הצבאית בסיבוב השני. מקור החולשה ה- ערבית בעיניהם: חלוקת המרחב למדינות קטנות, שאף אחת מהן אינה יכולה להת- מודד לבדה עם הכוח הציוני, אך שכולן יחד יכלו, לדעתם לחמוץ את ישראל - לוא היו באחדות תחת הנהגה אחת.

הצעת הפצצה של אל-קודסי: איחוד מדינות הליגה למדינה ריבונית אחת, בת אזורות אחת, ממשלה אחת, צבא אחד. **הצלבנים נבעו.** דממה השתררה באולם. הציגים הביטו איש בחברו והתי- נועעו במבוכה על כסאותיהם המרופדים. צעקה היסטורית כמעט, פלחה את הא- יורה המתוחה: "חיי נאום אל-קודסי, סלאח אל-דין של ימינו!"

חליפה כחודה, פסים לבנים. היה זה עתונאי רזה, ממשוקף, לבוש חלי- פה כחולה, עם פסים לבנים, לפני כן תי- שם יפו, האולם המה מקולות נרגשים עמומים. העתונאי המשיך: "הצלבנים החי- יקו מעמד בארצנו במשך שני דורות. אך כשהתאחדו הערבים, נבלעו הצלבנים האי- רופיים כטיפה בים."

היתה זאת הצעה הראשונה, שלא שא- פה לאיחוד חלקי בין ארצות הליגה; נס-

יון ראשון להחזיר בקרב העמים את הע- רכת הכוח האדיר, שיתהווה עם איחוד מושלם.

אך הנציגים הנכבדים לא השיבו. ב- עיני כולם נראתה אהדה גלויה להצעתו הנוצרת של ה"ר אל-קודסי, אך בשעת ההצבעה, "לא זכתה הצעת נציג סוריה לרוב".

הסיבה: כל הנציגים בליגה מייצגים כיתות, שכל שלטונם תלוי בקיומן של המדינות הקטנות הקיימות.

בכל זאת עבר רטט בעולם. הכל הברי- נו שהנסיכים לא יוכלו לעצור את התהליך לאורך ימים, וכי אל-קודסי הביא לליגה את כל העתיד. "הזמן עוד לא בשל...". ניחמו את עצמם הדיפלומטים חבושי כפי- יות, תרבושים ופיסאליות.

המלחמה

הסיבוב הראשון

(ראה עמודים 8-9)

"הערבים ילחמו בפלסטין עד החיל- המצרי האחרון!" היתה קריאת הלעג והאכזבה, שהתלה- נשמעת ברחובות מצ- רים, נדפסת בדפי עתוניה, בזמן שצבא ישראל התקדם לקראת סיום המלחמה. היתה זו קריאת לעג כלפי מדינות ערב, שעמדו מן הצד ולא רצו להסתכן בקרב למען בן-בריתם.

בספרו מלחמת הערבים בישראל (הוצאת נ. טברסקי) מתאר אלכסנדר דותן, איש משרד החוץ הישראלי, לשעבר איש המחלקה הפוליטית של הסוכנות היהודית, את האווירה בארצות ערב בימי מלחמת פלסטין.

לא כדאי! פרק אחר בהיסטוריה זו היא הקיקסורה, שהופיעה בעתון מצרי, המראה לבנוני שמנמן קומד ליד פתח ביתו. על פניו חולפת מכונת עמוסה ושק. הכוונה היתה צבא הירמוק. הלבנון ציידה ומימנה צבא זה ושלחתו אל חזית פלס- טין, תחת פיקוד פאוזי אל-קאוקי. אכן, סחרי בירות היו פקחים, הם לא שפכו את דמם, אם אין ברירה, ישפכו ממון, אבל דם? לא כדאי!

לא תמיד היתה העתונות הערבית עוס- קת בפירוד ובסיבוכים בין חברות הליגה. המצרים, למשל, הביאו ממונות ומאמ- רים בלי סוף על הצלחת המתנדבים ביר- ישלים ובגליל. הופיעה תמונה של מנהיג ערבי מרוקן, היורה באקדח בכיוון מזרח - אל חזית פלסטין. היתה זאת הצטרפות (סמלית) של חלק גדול של העולם הערבי לצד אחיהם בחזית.

הנצחונות נמשכו. וכאשר פלשו הצבאות הסוריים, החלו מופיעים צלמים של נקודות יהודיות שנכבשו. בית המפ- קדה בניצנים צולם בעשרות מצבים. המש הבחורות שנשבו שם, הפכו נושא היום בבירות ערב ובשיתות החזית.

סיפורי הנצחון הלכו והתפרסמו גם כאשר פסקו הנצחונות. פלוגיה הפכה סמל גבורה בעיני המצרים. לא הסוכר כי- צד או מדוע, או מתי כותרו כחות מצרים בכיס פלוגיה. הכיתור פורסם בהישג גדול של מצביאי מזרח.

וכשחזרה הבריגדה המכותרת למצרים, אחרי הסכם שביתת הנשק, נערכה להם קבלת פנים אדירה. היא ערכה מסדרונות ענק ברחובות קהיר, כשכל חייל ענד סמל מיוחד המעיד כי הינו גיבור פלוגיה. הומטרו עליהם מתנות, ובכל מקום הוצעו להם כיבודים. בתי השעשועים נפתחו לרוחה בפניהם.

מלחמה עקרה. ופתאום, דובר על סיבוב שני. לא היה כל כך ברור, לקהל הרחב, מה הסיבה שבגללה לא הצליח מהסיבוב הראשון. אבל חיש מהר, השתרש רעיון הסיבוב השני. כי בעיני הערבים, היתה משום מה המלחמה בפלסטין מל- חמה עקרה. שהרי לא יתכן, אם דיון האדם ברחוב לפי העתונות, כי הצבאות האדירים נחלו מפלה.

הדיבורים על הסיבוב השני באים למ- רוח שמן על פצעי הגאווה המצרית. לק- למצוא הסברים לכשלות, אך קשה לק- בל את ההסברים. פעם אשמים בכשולן הבריטים; פעם הסוכנים היהודים, שמכ- רו נשק לקולקל למצרים ופעם מקריבים מצעים, מבין המצרים העשירים, שנתנו מן המלחמה ומצו את דם הפלה - את אלה המשרתים את הכוחות הוריים, המעוניינים בפרוד במרחב.

ארצות הברית

היכוח הגדול

היכוח בסינט התחיל עם הכרזת הובר וטאפט, לפני קרוב להודש, ועודנו נמשך במלוא המרץ. נמצא לו גם שם: היכוח הגדול.

"כל זה התחיל מפני שרצינו לנהל את העולם; בכל מקום הוצאנו כספים במכביר. ומה אנו מקבלים תמורת זה? הרוגים". "הגיע זמן להכריז מלחמה גלויה על רוסיה הסובייטית, לנטוש את אסיה ואירופה מיד..."

השבוע הצטרף עוד שם לנואמים: פול דוגלס, לשעבר חייל, פרופסור, פציפיסט, ועתה אחד מראשי הדמוקרטים בסינט האמריקאי.

"שלוש נבלעה צ'כיה, אתמול סין והיום קוריאה. מה יהיה מחז?"

איך לטפח חיבת הקומוניזם.

לפי דעתי, עלולים הקומוניסטים להשתלט על אסיה ואירופה במהרה, אם ארצות הבר- ית תבצע את תוכנית הובר, הדורש לה- פוך את אמריקה לגיברלטר אחד גדול, או את תכנית טאפט, המוכן לעזור לכל ארץ אירופית נתקפת, רק עזרה בים ובאוויר. לפי אותה תוכנית, יחרסו מפציצים אמרי- קאים את תעשיית אירופה המערבית במק- רה שתיוכל בידי הרוסים.

"האירופאים לא שמחו לשמע הצעתו של טאפט, להושיט להם קודם עזרה אווירית ואחרי שזו תיכשל, למחוק מעל פני תבל את תעשיותיהם ועריהם. אין צורה יותר טובה לפתח שונה אל האמריקאים באירופה, ואהדה לרוסים" - הכריז.

ישר ללב. ואשר לדרישת האנגלים, שהגנת המערב תתרכז רק באירופה, אין זו, לפי דעתי, אלא בלגנות אמריקה חיבת להגן על כל חלק תבל, פורמוזה חשובה לא פחות מאנגליה.

אמריקה חיבת להגדיל מיד את צבאה עד ששה מיליון חיילים (המטרה לעת- עתה היא 3,200,000), לשלוח עזרה להודו- סין, לחתום על בריתות (כולם כשרים: טיטו, צ'אנג ק'צ'יק, פרנקו) ולהודיע לרוסיה, כי אמריקה תשיב בהתקפה ישירה על ברית המועצות לכל התקפה, שתבוא מצד כל מדינה קומוניסטית: "שידעו! הפעם נכונן ישר ללב".

צרכן

מה מסתיר המסך?

האיכרים הספרדים כחיות זרמה, ב- 1937, היו לוחמים טובים ואמיצים, אך לא

ולנטין קמפוניני, גנרל שתי פצצות על טנק

רבים ראו מכונית בחייהם. בראותם טנק נסו בבהלה. עד אשר פעם, בהתקרב טנק, פקד עליהם מפקדם, קמפוניני, קומוניסט, להסתתר ולשים לב. הוא התקרב לטיק בהסתר, וכאשר חשבו אנשיו, כי הוא עומד למות בכל רגע, זרק שתי פצצות על הטנק. מאו, הפכו איכרים אלה ציידים-טנקים מפורסמים ומפקדם גנרל ספרדי קומוניסטי מפורסם.

לפני חודש עמד קמפוניני בפני בית דין בפרים והצהיר: "אני מוכן לנטוע לרוסיה עם ועדת חקירה בינלאומית, ולהר- אות את קברי המיליונים, שמתו במחנות

הסגר. אני מוכן להראות את המחנה בו ישבת, ומחנות רבים אחרים; ואו ודאי תבוא הועדה למסקנה, שהדבר הנקרא קו- מוניזם אינו, למעשה, אלא פשיזם פשוט תחת דגל אדום."

"אני אשם בהוצאת דיבת..." יחד עם קמפוניני, הופיעו במשפט אנשים מארצות רבות - רוסים, גרמנים, פולנים, יהודים, ספרדים, סלאבים. ביניהם גם יוליוס מרגולין, שנשע מל-לאביב לצרפת, כדי לספר על שש השנים, שבילה במחנות רוסיה (השבוע חזר מרגולין לתל-אביב, ועמו שתי מוזדות מאכלים צרפתיים וגם קאביאר קומוניסטי).

כולם היו עדים במשפט דויר רוסה, הסופר הצרפתי, נגד שבועון צרפתי, שא- שים את רוסה בסילוף האמת, בהציעו לפני שנה להקים ועדה בינלאומית, כדי לחקור את המצב במחנות ההסגר בעולם. כתוב במשפט, מצא בית הדין את הש- בוועון הקומוניסטי אשם בהוצאת דיבה. עליו לשלם פיצויים סמליים לרוסיה - ולפרסם את פסק הדין המלא בעמודיו הוא.

אנגליה

חברי היקר

לפי הוראות הממשלה, כובו אורות הלונות הראוה והמודעות בכל ערי אנגליה; ושר רכבות וחשמליות הושבתו ושר הולק, נואל-בייקר, ביקש ממאויניו, בשידור מיוחד: אל תריתחו מים יותר מאשר דרוש לכם, כסו את הסיירים בעת הבישול.

האנגלים הודרו להענות, בהזכרם בחורף 1947. אכן, בריטניה מתקרבת לאותו מצב, ומאותן הסיבות - מחסור בפחם.

תיצרת הפחם הבריטניה היא בשיאה, מאז תום המלחמה, אך הדרישה עולה על התוצרת. פועלי המכרות ערובים, במספר גדול, את עבודתם הקשה והמסוכנת ועובי רים לענפים תעשייתיים אחרים, המתפתחים בקצב מוגבר עקב תוכנית ההודיונות. במי- שך שנת 1950 בלבד, עובו 20,000 כורים על עבודתם. ואלה ששוארו, סירבו לעבוד בקביעות אפילו חמשה ימים בשבוע, בטענה שאין מה לקנות בכסף.

כדי לחסל את המשבר בבורשו, הזמין אטלי את 27 חברי הועד הפועל של איגוד הכורים לישיבה דחופה במשרדו; שם פנה אליהם שר המושבות, גיים גריפיס, כורה לשעבר, שהבטיח כי הממשלה מוכנה תמיד לעמוד בצד הכורים, וכי אלה חייבים לעזור לממשלה בשעת סכנה, כי הרי היא, סוף ממשלתם.

לפני שבוע, יחד עם העלאה בשכר, וחופשה של שבוע (שתינתן ב-1952) קיבל כל פועל מכרות מכתב בזו הלשון: "חברי היקר, עיני האומה מופנות אליך ואני בטוח שלא תאכזבו..." החתימה קלמנט סי. אטלי.

איטליה

אהבת במועצה המקומית

על קיר בחצר המזכירות של המועצה המקומית בקמפוגליאנו, איטליה, תלויה תמונה גדולה של גריבלדי, אבי איטליה המודרנית. בחזר עובדים אוסטיליו אוטי, בן 26, והאלמנה נסטינה קפאני, 30. בקיץ שעבר, החלו מתלחשים: היחסים בין השניים אינם יחסי עבודה בלבד, ואף הוזכרה הספה הרחבה שבחצר המזכירות.

הממונה על המחוז מתערב. אוסטיליו ונסטינה שייכים למפלגה הנוצרית-דמוקרטית ואילו ראש המועצה וכל שאר חברי המועצה קומוניסטים. הם הביאו את הצלם הרשמי של המפלגה הקומוניסטית מהעיר מודינה, וציוו עליו לצלם הוכחות, שיאפשרו את סילוק שני הכופרים מן המועצה.

הצלם קדח שני חורים בתוך עיני גריי בלדי, הציב את מצלמתו מעבר לקיר, בחדר סמוך, והמתין. אחרי שלושה ימים השיג, כנראה, את חפצו. הוא לחץ על ההדק וכע- בור זמן מה, הגיש את תמונותיו לראש המועצה, כהוכחות.

ראש המועצה החליט לסלק את הזוג ושלח דו"ח על כך, בצירוף העתק הציי- לומי, לממונה על המחוז. הממונה על המחוז, חבר המפלגה הנוצרית-דמוקרטית, פסל את החלטה, והחזיר את השנים לעבוד- תם, עד שתתנהל חקירה מקיפה. ואז הפך הענין מלחמת קרונות בין המעמדות "אוסטיליו ונסטינה הם סיפוסיים למעמד הבורגני, חסר ההגיונות והמוסר, על אף כל ביקוריהם בכנסיות..." על הקיר הופיעה הכתובת: הערב מציגים "אהבה במועצה המקומית". הכניסה לילדים למטה מגיל 16 אסורה.